

TÓTH ERZSÉBET (1951) Budapest

TÓTH ERZSÉBET

Kikapcsolni

Valaki belépett az életembe,
és fölragyogott a világ.
Sötét fátylak hulltak le szememről,
úszkálók súlytalanul a föld felett.
Hangja gyönyörrel teli kád,
simogat, duruzsol, lehúz, gyomromig kúszik.
Nem. Nem! Ebből nem kérek.
Hogy fölrobbanjon az a gyöngö szívem.
Ráadásul disznófülből van a billentyűje,
nem sokat bír már.
Ne tedd ezt velem, drága Istenem!
Édes, vad hancúrozások újra?
Aztán a kín, a magány, a hiány?
A lucskosan átforgolódott éjszakák?
Nem, nem kell.
Az ébresztőt is kikapcsolom.
Ne zümmögjön nekem a műbogár,
meg ne szólaljon a mütücsök a műmezőn.
Akkor inkább ébresszen autóriasztók vijjogása,
repülőgépek robaja,
hozzák a háború félelmes felhőit,
úgyis a felhőbe kerülünk mindannyian.
A gyógyszereink, a titkos képeink,
matracok alá rejtett naplóink már most is ott vannak.
Majd születnek új gyerekek,
ők is a felhőben végzik.
Kikapcsolni az ébresztőt örökre.
Egyszer s mindenkorra.
Jobb nekem a barátságos félhomály.
A szunyókálás, a cicaidő.
Fáradt vagyok már a ragyogáshoz.

Valaha virágoztunk

Szalad, szalad a nyár
sistereg, ég a mályva
irtózatosan összeérnek a hónapok
az éjszakáról maradt pohár vizen
megosztozunk a páfrányommal
ki ne száradjunk egészen
savanyú, fülledt napunk lesz megint
fonnyadozunk a behúzott függönyök mögött
*„lélegezzen, lélegezzen,
használja a tüdejét, mikor vett egy mély, emberes
lélegzetet utoljára? folyton siet, siet”*
hallom az orvos hangját

most akkor lélegezhetek
 de honnan vegyem a levegőt
 hol van itt lélegezhető levegő
 talán a Mátrában
 amikor vérszegény Zsandark
 csak egyik szobából a másikba zárandokolhatok
 kizárom a kinti poklot
 a fulladozó, kókadt várost
 az erkélyre kinézek néha
 a régi virágok helyére
 nincs szívem újakat helyezni
 kiégnének szegények
 elődjeik virágzó, zöldellő képeit nézem
 volt itt szép kert valaha
 büszkén integettünk a lentieknek
 nézzétek, hogy virágzunk

Kérdőjelek

Miféle világ ez?

Mellettünk a szomszédban halomra lövik egymást az emberek,
 gyönyörű, többé föl nem építhető házakat,
 templomokat bombáznak semmivé,
 szegény kis ikonok, bibliák sírnak a puskaporban,
 az aranyló, zsíros földeken
 pénzes hörcsögök, pockok sündörögnek,
 mi meg itt csöndben meghúzzuk magunkat a ficakban?
 Rakosgatjuk szálnalmas pénzecskenket,
 latolgatjuk a benzin, az áram árát,
 vizsgáljuk gyertyakészletünket?
 Kanalazzuk a csipetkés bablevest?
 Majszolunk hozzá egészségesen savanyú kenyeret?
 Írogatjuk a versecskéinket?
 Komolyan gondolhatta ezt valaki?
 A Titanic utasai pezsgőzés közben nem tudták,
 hogy lágyan siklanak a jéghegy felé.
 De mi tudjuk.
 Csak a hülye nem tudja.
 Pár perc az egész?
 Hónapok?
 Nagyon fogunk fázni?
 Megtalálom-e időben a kiszellőztetett zoknimat?
 Gomba is lesz?
 Esetleg virág?